

Náš Život

Velikonoce 2010
č. 8

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Farnost Libštát

Poznejme další farnost z našeho okolí

Rozhovor

Markéta Nosková

Štefan Brinda

Setkání s novoknězem

Volné pokračování statistiky

Počet kněží a věřících v různých církvích ČR

Postní doba

Co vlastně znamená?

Evangelická farnost

Jilemnice a Křížlice

Velikonoční bohoslužby

Pořad velikonočních obřadů

Společenský večer Vavříneček

Rozhovor o oblíbeném vikariátním plese

Vážení a drazí čtenáři farního časopisu *Náš život*!

Od adventního čísla už uplynul dlouhý čas a my jsme mezitím vstoupili do postního období. I to se už pomalu chýlí ke konci a nás čekají největší křesťanské svátky. Svátky velikého smutku nad smrtí Krista, ale taktéž veliké radosti nad jeho zmrtvýchvstáním. Právě teď je vhodná doba zamyslet se nad naším životem z různých úhlů pohledu a duchovně ho obnovit.

Co se týče časopisu, děkuji všem, kteří se nebáli a obohatili toto číslo svými příspěvky. Najdete tu opět nové rubriky. Některé z nich se třeba uchytí a budou pravidelné, jiné jen občasné. Namátkou jmenuji např. rubriky představující nám řeholní řády, zajímavé příběhy našich farníků a také nekatolická křesťanská společenství v našem okolí s jejich pastýři.

Doufám, že vám toto číslo přinese radost a užitek. Spolu s redakcí se těším na vaše další příspěvky a na společné setkání u příštího čísla, které bude již deváté.

Za redakci časopisu *Náš život*
Miloš Holubec

Velikonoce

Velikonoční pořad bohoslužeb

Květná neděle

Sobota	16:00	Harrachov
Sobota	18:00	Rokytnice / Jiz.
Neděle	8:30	Poniklá
Neděle	10:30	Jablonec / Jiz.

Pondělí Svatého týdne

18:00	Harrachov
-------	-----------

Úterý Svatého týdne

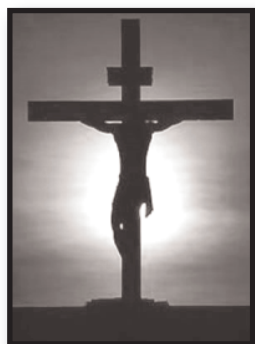
18:00	Rokytnice / Jiz.
-------	------------------

Středa Svatého týdne

18:00	Poniklá
-------	---------

Čtvrtek Svatého týdne

18:00	Jablonec / Jiz.
20:00	Rokytnice / Jiz.

Pátek Svatého týdne

Ranní setkání	8:00	Poniklá
	8:00	Jablonec / Jiz.
Liturgie hodin	8:00	Rokytnice / Jiz.
Ranní setkání	9:30	Harrachov
Křížová cesta	11:00	Rokytnice / Jiz.
Páteční obřady	15:00	Rokytnice / Jiz.
Páteční obřady	18:00	Jablonec / Jiz.

Sobota Svatého týdne

Liturgie hodin	8:00	Rokytnice / Jiz.
----------------	------	------------------

Vigilie Vzkříšení Ježíše Krista

Sobota	20:00	Rokytnice / Jiz.
--------	-------	------------------

Neděle Vzkříšení Ježíše Krista

5:00	Jablonec / Jiz.
9:00	Rokytnice / Jiz.

Velikonoční pondělí

8:30	Jablonec / Jiz.
------	-----------------

V ostatních dnech je obvyklý pořad bohoslužeb

Oznámení

Oznamujeme farníkům Rokytnice nad Jizerou změnu v programu kabelové televize. Od nového roku můžete sledovat též křesťanskou televizi TV NOE. V případě zájmu kontaktujte pana Šedého, tel. 604 990 219.

(MiJi)

Tříkrálová sbírka 2010 na Jilemnicku

Již se pomalu stává tradicí, že v prvních lednových dnech u našich bytů a domů zazvoní koledníci a ozve se píseň „My tři králové jdeme k vám...“. I letos se mnozí z nás s nimi setkali a měli možnost přispět do charitní pokladničky. Proto uvádím informace o výsledcích sbírky na Jilemnicku:

Výnos ze sbírky celkem – 203.526 Kč

Z toho:

Jilemnice	16 skupinek	89.800,- Kč
Víchová a Křižlice	3 skupinky	20.837,- Kč
Horní Branná	3 skupinky	16.944,- Kč
Benecko	3 skupinky	14.932,- Kč
Jablonec / Jiz.	3 skupinky	14.305,- Kč
Poniklá	3 skupinky	12.828,- Kč
Mříčná	3 skupinky	12.303,- Kč
Rokytnice / Jiz.	2 skupinky	9.760,- Kč
Peřimov	2 skupinky	7.475,- Kč
Harrachov	2 skupinky	4.342,- Kč

Jen pro zajímavost dodávám, že při minulé Tříkrálové sbírce se v Jilemnici a okolních obcích vybralo 199.480,50 Kč. Jménem České katolické charity bych rád poděkoval vám všem, kteří jste se na letošní sbírce podíleli. Především ochotným dárcům za štědrost i za důvěru, vedoucím skupinek za obětavost, dětem, které za-

hrály tři krále za odvahu a v neposlední řadě také rodičům, kteří se nebáli dopřát svým ratolestem ojedinělý zážitek a dobrý pocit z nepromarněného dne.

Doufejme, že příští rok se v našich farnostech zorganizuje ještě více skupinek, které navýší pravděpodobnost, že se koledníci dostanou ke každému, kdo by rád přispěl.

Výtěžek sbírky bude použit na úhradu nákladů spojených s činnostmi, které zajišťují:

Diecézní charita Hradec Králové (operativní pomoc rodinám a lidem v nouzi u nás i v zahraničí)

Oblastní charita Jilemnice (humanitární sklad ošacení, občanská poradna, mateřské centrum)

Ještě jednou velký dík a o Tříkrálové sbírce 2011 opět naviděnou!

Miloš Holubec

Pozn.: K sepsání článku byly využity oficiální údaje České katolické charity.

Poslední slovo dám vedoucímu jedné ze skupin koledníků:

„Rád se rozdělím o zkušenost být vedoucím skupiny koledníků Tříkrálové sbírky v Poniklé. K rozhodnutí chodit mně pomohlo vědomí, že budu chodit se synem, který šel koledovat poprvé.

Příjemně mě překvapilo, jakým způsobem moje skupinka spolupracovala. Dalším překvapením pro mě byla návštěva v domově s pečovatelskou službou. Obyvatelé tohoto domova nás poslouchali velice pěkně s úsměvem a pozorností.

Dá se říci, že všude, kam jsme přišli, bylo vidět potěšení, vlídnost a porozumění pro naše koledování.

Až do večera jsem si v mysli promítal jednotlivé návštěvy a děkoval za to, že jsem šel.“

R. Kopecký, Poniklá

Naše farnosti v číslech za rok 2009

Harrachov

Křty 0
Svatby 1
Pohřby 1

Průměrná návštěvnost místních věřících 20 + turisté

Sbírky 50.628,- Kč

Průměr na jednoho věřícího 2.531,4,- Kč

Dary 2.400,- Kč

Výdaje 31.233,- Kč

1 varhanice, 1 kostelnice, 6 ministrantů

Našeho adoptivního chlapce Sandeepa jsme letos podpořili částkou 6.717,- Kč

Jablonec / Jiz.

Křty 1
Svatby 0
Pohřby 4

Průměrná návštěvnost místních věřících 40 + turisté

Sbírky 75.564,- Kč

Průměr na jednoho věřícího 1.889,- Kč

Dary 778.000,- Kč

Výdaje 843.537,- Kč

Tři varhanice, pět ministrantů

Našeho adoptivního chlapce Deepaka jsme letos podpořili částkou 4.182,- Kč

Rokytnice / Jiz.

Křty 6
Svatby 1
Pohřby 1

Průměrná návštěvnost místních věřících 40 + turisté

Sbírky 99.807,- Kč

Průměr na jednoho věřícího 2.495,- Kč

Dary 4.000,- Kč

Výdaje 71.937,- Kč

2 varhaníci, 1 kostelnice, 3 ministranti, 8 zpěvaček

Naši adoptivní slečnu Catherine jsme letos podpořili částkou 5.778,- Kč

Poniklá

Křty 1
Svatby 0
Pohřby 4

Průměrná návštěvnost místních věřících 20

Sbírky 52.176,- Kč

Průměr na jednoho věřícího 2.608,8,- Kč

Dary 0,- Kč

Výdaje 21.626,- Kč

2 kostelnice, 3 ministranti, 1 varhanice, 1 zpěvačka

Naši adoptivní slečnu Lizanyi jsme letos podpořili částkou 6.100,- Kč

p. Ivo

Pozvánka

Dáte si čaj nebo kávu?

Kdy: 11.4.2010

Kde: Fara Jablonec nad Jizerou

Jak dlouho: 14:00 – 16:00 nebo dál

Program: Jen tak a něco k tomu

Půst nebo příprava, aneb co si zvolíš, to budeš mít?

Popeleční středou nezačala pouze doba postní, ale zároveň i jeden velký a významem nejdůležitější celek liturgického roku – a sice okruh velikonoční. Ten je složen ze tří období: doba 40 dnů (lat. quadragesima), Svatý týden a pak údobí 50 dnů velikonoční doby (lat. quinquagesima). Tato tři údobí jsou tedy součástí velikonočního „bloku“, jenž má širší rozsah než pouze doba velikonoční. Někdy jsme se už mohli setkat i s označením postní doby jako „velikonoční doby pokání“. Jakkoli to může znít překvapivě, teologicky a věcně jde o správné označení. Neoznačujeme snad celek tří nejvýznamnějších dnů v liturgickém roce, tedy Velký pátek, Bílou sobotu a Neděli Zmrtvýchvstání, také jako „velikonoční trídenní“ (lat. Sacrum triduum paschale)? Velký pátek je tedy Velikonoční pátek! Tyto zdánlivě nenápadné jazykové nuance nám mohou nabídnout podněty k prožití údobí, které začínáme.

Pokání, půst, modlitba, almužna - štědrost, ... nejsou samoúčelným jednáním, mají smysl jenom v souvislosti a v pohledu na vyšší celek. Právě pokání vede k vnitřnímu obrácení, které mě otevírá k setkávání s Bohem i s člověkem. Půst nejen směrem k Bohu, ale i k člověku, nejen tělesný, ale i lidský, duchovní, myšlenkový, postojový, názorový. Co třeba půst od sebe sama, abych mohl vidět, slyšet, přijmout názor, slovo, život někoho, kdo žije vedle mě. Půst, který mě vede k tomu opustit - pustit všechno, co mi brání v živém vztahu k Bohu i člověku (a naopak to platí snad ještě víc). Co třeba půst od příležitostí k prázdným slovům, příležitostí k hříchu... Modlitba jako živý rozhovor s Bohem, jako neustálé zvaní Přítele do mého každodenního života, jako most z času do věčnosti... Almužna, lépe řečeno štědrost, jako projev vděčnosti, dání podílu druhému na svém životě, jako naplnění všech dluhů - abych nežil na úkor svého bratra či sestry a to ve všech oblastech - společenské, fyzické, finanční, duchovní... Uchopit tuto lidsky neuchopitelnou a paradoxní skutečnost a vstoupit do ní vyžaduje čas

přípravy. Proto jiný, též zcela správný výraz pro dobu postní je „doba 40 dnů“. Symbolika čísla 40 jako doby zrání a rozhodování před zásadní skutečností, která ovlivní a poznamená můj život, je v Písmu dobře dosvědčena (Noe a potopa, Mojžíš na Sinaji, Izrael na poušti, Eliáš u Chorebu, Jonáš v Ninive a samozřejmě Ježíš v samotě pouště). Dějiny spásy jsou proto velkým tématem této liturgické doby.

Když se podíváme na první čtení ze Starého zákona pěti postních nedělí (šestá je již Květná), nabízí se nám panoramatický pohled na dějiny jednání Boha s člověkem, kdy všechny texty jsou spojeny tématem smlouvy: Noe a smlouva s veškerým stvořením, Abraham a jemu dané zaslíbení, Mojžíš a Sinaj, svoboda po návratu z exilu, Jeremiáš a nová smlouva. To není výčet nějakých „paktů o neútočení“, nýbrž doklad o Bohem mnohokrát a neúnavně nabízené „smlouvě o přátelství“; ta pak vrcholí ve smlouvě „nové a věčné“, stvrzené Kristovou krví. A tak: Přestaňme hubnout, shazovat kila a dokazovat si, jak jsme dobří - postit se; přestaňme úkolovat Boha, velmi často hůř než zaměstnavatel svého zaměstnance - Pane Bože udělej, uzdrav, zaříd', postarej se - modlit se a přestaňme uplácet Boha i člověka svými desetikorunami či jinými okatými dary či jinou výkonností - štědrostí. Připravujme se na přátelství a partnerství s Bohem. Dozrávejme do partnerského vztahu, který je oboustranně vyrovnaný a živý.

Požehnanou přípravu na přátelství s Bohem. Požehnanou přípravu na nový věčný život, který nezačíná až smrtí, ale probíhá každý den. Požehnaný čas, kdy nejen Bůh objímá nás, ale kdy také my otevřeme náruč pro Něho a obejmeme se také my s ním a to jako jednotlivci i jako Boží lid. Bůh Otec nám k tomu dopřej domov, Bůh syn nám buď cestou a partnerem, Duch Svatý nás provázej svou moudrostí a také nás trochu rozehrěj - prosím.

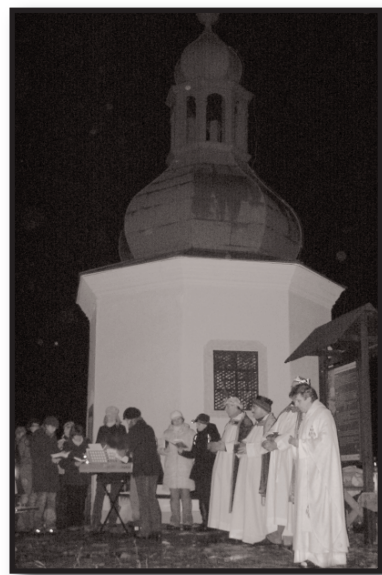
(Ivo)

Ať mír dál zůstává s touto krajinou...

Jedním z překvapení adventní doby pro mě byl návrh Otce Iva: půlnoční bohoslužba by mohla být venku u kapličky, s živým betlémem. Ale bez varhan a radosti, která mě naplňuje, když plný kostel na závěr půlnoční zpívá Narodil se Kristus Pán?

Počasí přálo tomuto návrhu a tak jsme se na Štědrý večer před půlnocí vypravili ze všech koutů Rokytnice k nově opravené kapličce na Kostelním kopci. Cestou jsem myslela na Marii, jak jí asi bylo, když s Ježíškem pod srdcem cestovala do Betléma a tyto myšlenky střídala radost ze setkání se skupinkami lidí směřujících ke kapličce.

V závěrečném stoupaní jsem se setkala se dvěma zoufalými ženami, které neodhadly sjízdnost – nesjízdnost jedné přístupové cesty a nahoru autem nevyjely. Zažily perné chvíle,

dostalo se jim i nadávek, ale naštěstí pomoc (šikovný syn jedné z nich) už se blížila. Po pár uklidňujících větách jsem dokončila cestu a na Kostelním kopci mě okouznil pohled na živý betlém, ale zchladilo jen tiché, jakoby téměř nezúčastněné přihlížení

kolemstojících. Když jsem se přiblížila ke zpěvákům, vtáhla mě nádherná atmosféra a pohled na osvětlené jesličky se spinkajícím miminkem v roli Ježíška, blízkost Marie, Josefa, pastýřů, tří králů, osla, berana i vesele praskající oheň umocňovaly zážitek ze mše svaté.

K tradičnímu biblickému citátu, kterým nám Pán pomáhá nově vykročit do dalšího roku, jsme dostali keramickou drobnůstku. (Možná jako odměnu za odvahu přijít si pro verš i po zledovatělé cestě?)

Bohoslužby doplnila Modlitba pro Martu v podání odvážné zpěvačky, která mi připomněla obrovskou radost a naději „Listopadu 89“ a snad někoho vybídla, ať opustí zlobu, závist, zášť, strach i svár.

Posledním kamínkem v mozaice radostné oslavy Narození Páně byl tradiční společný zpěv: „Narodil se Kristus Pán, radujme se“.

(pd)

Poděkování...

O vánocích jsme byli svědkem pěkné akce v Rokytnici nad Jizerou – venkovní půlnoční mše svaté u kapličky na Kostelním vrchu. Akci provázela určitá nervozita, nikdo nevěděl, jaké počasí nás zastihne. Trochu ledu se ale dalo vydržet a bohatý program nadchl všechny přítomné. Ještě po cestě domů zněl zpěv poutníků.

Díky všem účinkujícím a především Vám, pátěre Ivo Kvapile!

Dovětek: akci velice pozitivně hodnotili účastníci laické veřejnosti.

(MiJi)

Rodokmen Ježíše Krista

Otázka zní: **Proč se v evangeliu sv. Matouše uvádí, že výčet jmen je rodokmen Ježíše Krista, když je to rodokmen jeho pěstouna, který nebyl jeho rodičem? Mohli bychom se někde dozvědět něco víc o rodokmenu jeho matky, která ho porodila?**

F. Kučera, Rokytnice n. J.

Otázka poukazuje na význam tzv. historické psychologie. Když se současný Čech pustí do sepisování rodokmenu, tak navštíví prastaré pratety a nejrůznější rodinné „patriarchy“, jich se na předky vpytá, zapátrá v rodinných kronikách a bude hledat v matrikách a archivech. Za pár tisícovek si lze též udělat rozbor DNA, který určí z jakých míst světa máme předky a jak se nám geny v průběhu generací namíchaly. Člověk se tak za pomoci historického popřípadě biologického bádání doví něco o svém původu.

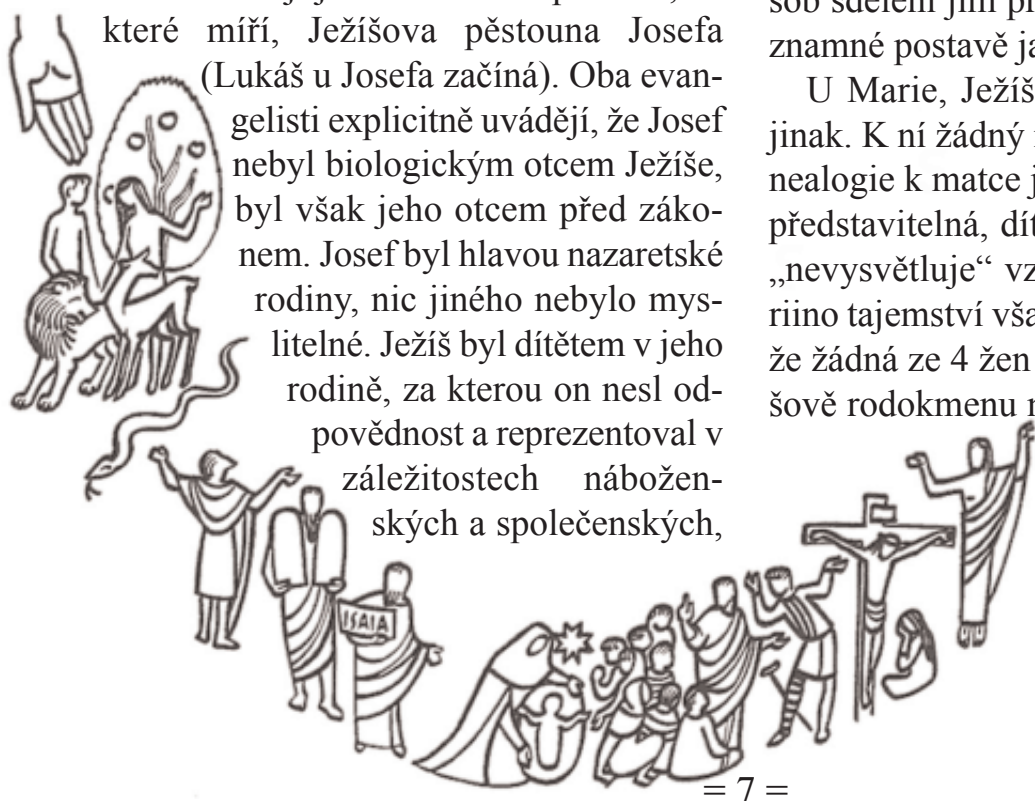
Oba rodokmeny Ježíše Krista, jež máme v Novém zákoně, však mají jiný smysl. Chtějí podat teologický výklad Ježíšovy osoby. Je na první pohled patrné, že rodokmen ze začátku Matoušova evangelia je odlišný od genealogie, kterou máme na konci třetí kapitoly u Lukáše. Oba dva však mají jako referenční postavu, ke které míří, Ježíšova pěstouna Josefa (Lukáš u Josefa začíná). Oba evangelisti explicitně uvádějí, že Josef nebyl biologickým otcem Ježíše, byl však jeho otcem před zákonem. Josef byl hlavou nazaretské rodiny, nic jiného nebylo myslitelné. Ježíš byl dítětem v jeho rodině, za kterou on nesl odpovědnost a reprezentoval v záležitostech náboženských a společenských,

což v Izraeli splývalo téměř v jedno. Josef se staral o Marii a její dítě, oni k němu patřili a byl tak v tehdejší společnosti Ježíšovým regulérním otcem.

Pokud chce kupříkladu evangelista Matouš ukázat, že Ježíš je nový král David, strukturuje svůj rodokmen do třech částí po 14 jménech. Číslovka 14 je dvojnásobkem čísla plnosti a také výsledkem součtu hodnot písmen (v hebrejštině zároveň číslovek) D (=4), V (=6) a opět D (=4). Téměř samozřejmou „šifrou“ jména David (v hebrejštině DVD) je tedy číslovka 14. Matouš tedy svým rodokmenem říká: 3 x 14!!! To znamená: Ježíš je nový král David, David, David! Ježíš je Davidově dynastii zaslíbený Mesiáš! Rodokmen není v tomto případě výsledkem historického bádání, ale je výsledkem teologického přesvědčení. Je jakýmsi emblémem, erbem či zakódovaným vyprávěním o Ježíšovi, je vyznáním víry. Třikrát 14 jmen ukazuje přes Josefa na Ježíše. Otázka, zda byl či nebyl jeho biologickým otcem je v tomto ohledu zcela vedlejší. Možná se to zdá poněkud „kabalisticky“ či „numerologicky“ podivné, ale tak mysleli Židé Ježíšovy doby a podobný způsob sdělení jim přišel srozumitelný a k tak významné postavě jako byl Ježíš též nutný.

U Marie, Ježíšovy biologické matky, je to jinak. K ní žádný rodokmen mířit nemůže. Genealogie k matce je v židovském starověku nepředstavitelná, dítě nelegitimuje, ani potomka „nevysvětluje“ vzhledem k zaslíbení. Na Mariino tajemství však může ukazovat skutečnost, že žádná ze 4 žen zmíněných před ní v Matoušově rodokmenu neměla „standardní“ těhotenství (Támar, Rachab, Rút a žena Uriášova). Je to zřejmě poukaz na to, jak později Matouš výslovně svému čtenáři sdělí, že počala z Ducha svatého.

ThLic. David Bouma

Chystáme novou brožurku o stromkovické kapli

Možná mnozí z nás mají ještě doma uložený první výtisk informací o historii i současnosti a duchovním významu stromkovické kaple. Čas ale pokročil a toto místo, oblíbené a navštěvované mnohými z nás, získalo nový vzhled. Proto bychom chtěli stávající verzi brožurky obnovit a doplnit o nové údaje a fotografie současné kaple. Zároveň ale dál pátráme v minulosti a proto bychom vás všechny chtěli poprosit: Pokud máte jakékoli informace, vzpomínky či fotografie týkající se stromkovické kapličky a událostí kolem ní, přineste je prosím

P. Kvapilovi (příp a d n ě komukoli z redakční rady našeho časopisu). Vše v pořádku vrátíme. Zajímají nás hlavně co nejstarší údaje a fotografie původní kaple a jejího interiéru. Pokud znáte pamětníky, kteří by nám mohli v našem pátrání pomoci, kontaktujte nás prosím. Budeme vděční za cokoli, co nám pomůže oživit vzpomínky a uchovat je pro příští generace.

Eva Holubcová

✓ Příběhy farníků

Jak při mně stál Bůh

19. února jsem jel odpoledne kolem čtvrté hodiny ze Tříče do Jablonce. Hustě sněžilo a silnice nebyla vyhrnutá. Za zatačkou vyjel sněžný pluh a já trochu zpanikařil. Šlápl jsem na brzdy, ale auto jelo jako sánky a já měl na výběr. Buď čelní náraz s pluhem, nebo to strhnout ke kraji. Zvolil jsem druhou variantu. Tomu, kdo jel už někdy Dolní Tříčí, nemusím líčit prudký zalesněný svah, který lemuje silnici. Prorazil jsem mantinel a ve zlomcích sekund jsem přemýšlel, jestli mě zastaví včas stromy pod silnicí, nebo se převrátím na střechu a budu se kutálet ze svahu, dokud mě nezastaví pořádný náraz.

Už jsem nemohl nic dělat, jen jsem řekl: „Ježíši Kriste“ a vyslal střelnou modlitbu k nebesům.

A díky Bohu jsem měl obrovské štěstí v neštěstí. Auto zabrzdil poměrně útlý stromek, takže nejelo dál a skončilo kousek pod silnicí.

Rád bych poděkoval Pánu Bohu a všem svatým, že při mně stáli. Dále všem kolemjedoucím řidičům, kteří byli ochotni pomoci (byli to skoro všichni), také děkuji rodině Markových, že mi pomohli a počkali se mnou na místě až do konce. Též děkuji rodičům, kteří ke mně přijeli. A také ochotnému traktoristovi ze Tříče, jenž auto na ocelovém laně vytáhnul.

A tak byla tato neocenitelná zkušenost zaplácena pouze pravým blatníkem a blinkrem.

Miloš Holubec

Řád benediktinů

Zakladatel řádu sv. Benedikt žil na přelomu 5. a 6. století v Itálii. Založil klášter na Monte Casinu a pro své mnichy sepsal Řeholi, sedmdesát tři kapitoly základních pravidel života v klášteře. Řehole Benediktova vhodně adaptovala starší monastickou tradici Východu i Západu, vynikala v neklidném 6. století (stěhování národů) svou umírněností, důrazem na zachovávání stálosti místa a vyváženou kombinací kontemplativního a aktivního života. Papež Řehoř Veliký dal podnět k jejímu rozšíření na britské ostrovy. Za císaře Karla Velikého byla přijata jako vzorová klášterní ústava v celé říši. Dnes žijí benediktini a benediktinky po celém světě.

Kongregace

Každý klášter je samostatný a tvoří ho společenství bratří v čele s opatem. Kláštery se z praktických důvodů sdružují v kongregace. Benediktinské kláštery v Česku a chorvatský klášter v Čokovacu jsou takto spojeny do Slovanské benediktinské kongregace sv. Vojtěcha (vznikla roku 1945). Souhrnem jednotlivých benediktinských kongregací je benediktinská konfederace v čele s opatem-primasem, sídlícím v Římě.

Benediktinští mniši jsou podle Řehole křesťané, kteří se společně v komunitě modlí a pracují. Modlitbou se myslí modlitba soukromá (zvláště tzv. lectio divina, rozjímavá četba bible) a veřejná, liturgická (tzv. opus Dei, dílo Boží: eucharistická bohoslužba a divinum officium, bohoslužba hodin v chóru). Za jistý druh modlitby považují

benediktini i práci: podle polohy kláštera a dispozic bratří jde o práci manuální, v duchovní správě, ve školství a vědeckou. Mniši skládají čtyři sliby: slib chudoby, čistoty, poslušnosti (společně se jim v benediktinské tradici říká „obrácení mravů“) a slib stability (doživotní stálosti v některém klášteře, resp. v té které komunitě).

Benediktini u nás

Jelikož benediktinský řád je řádem nejstarším, nikoho nepřekvapí, že první mužský klášter v českých zemích byl benediktinský. Byl založen roku 993 sv. Vojtěchem a knížetem Boleslavem II. Pobožným. Nachází se v Praze v Břevnově a je dosud činný. Připomeňme jeho poslední dva, široké

veřejnosti dobře známé, opaty – Anastáze Opaska a současného Prokopa Siostrzonka.

Ze spousty benediktinských klášterů, jež u nás byly, jsou v současnosti činné pouze tři. Krom kláštera v Břevnově to jsou kláštery v Praze Na Slovanech (Emauzy) a v Rajhradě u Brna. Řádu patří i klášter v Broumově, ale poté, co byli němečtí benediktini po druhé světové válce odsunuti a jejich čechoameričtí nástupci vypovězeni komunistickým režimem, klášter se už nepodařilo obsadit. Celkový počet benediktinů u nás je kolem 30ti.

Co se ženské větve řádu týče, v současnosti u nás není činný ani jeden ženský benediktinský klášter. I přesto, že vůbec první klášter (sv. Jiří) v českých zemích, jenž roku 973 založila Mlada Přemyslovna v Praze na Pražském hradě, náležel právě benediktýnkám.

Zdroj:

<http://www.brevnov.cz/>
(MiH)

Společenský večer Vavřineček

V sobotu 6. února se v jilemnickém kulturním domě Jilm konal již tradiční ples Vavřineček. Je to jediný křesťanský ples v jilemnickém vikariátu a účastní se ho i někteří naši farníci. Na podrobnosti ohledně této akce jsme se zeptali Jendy Lukeše, redaktora časopisu Tarsicius, někdejšího zástupce vikariátního kaplana pro mládež a člověka, jenž má lví podíl na aktivitách společenství Vavřineček.

Ahoj Jendo! Letošní ples opět nezklamal, a kdo tam byl, jistě si odnesl spoustu hezkých dojmů. Kdy a proč jste se rozhodli pořádat ples Vavřineček? Kolikátý byl letos ročník?

Ahoj Miloši a čtenáři tohoto skvělého časopisu! Je mi velikou ctí, že obětujete inkoust a místo pro rekapitulaci a zamyšlení se nad naším plosem ;). Díky! Mám velikou radost z vašeho časopisu, nesmí mi uniknout žádné číslo!

Udivilo mě, že je to jediný křesťanský ples v našem vikariátě. To tedy zírám. Jsme rádi, že se ples líbil! Ale teď už k otázce.

Jestli dobře pátrám ve své paměti, tak jsme v roce 2002 a v roce 2003 navštívili s naším společenstvem první a druhý ročník farního plesu vrchlabské farnosti, který se konal v Lánově. Poprvé nás myslím bylo pět a podruhé už asi 20, takže jsme tvořili přibližně 1/5 účastníků. Na podzim v roce 2003 se s Jendou Válkem spojil jeden z organizátorů, že na to už nemají síly, jestli bychom nechtěli převzít pořádání plesu příští rok... Museli jsme vymyslet jestli do toho jít, najít vhodné místo a hlavně to pořádně promodlit! Nevěděli jsme, jestli nějakí lidé přijdou apod., kapela Veget již byla zajištěná a s ní i termín – sobota před Popeleční středou, což se nám i líbilo a tak jsme nakonec do toho šli.

První ples se tedy uskutečnil v roce 2004 v KD ve Víchové nad Jizerou. Přišli lidé z našich farností, přátelé apod. a kupodivu sál byl přeplněný, a tak od roku 2005 pořádáme naše Společenské večery už v Jilemnici. Letos to tedy byl již sedmý ročník! Bohu díky!

Všiml jsem si, že ples slouží i k prezentaci skautů, kteří mají na přípravě také zásluhu. V jakém rozsahu se na přípravě podílí společenství mládeže Vavřineček a několik skautů?

Protože se ples rozrostl do obrovských výšek, tak jsme potřebovali, aby to nějaká organizace oficiálně zastřešila a jelikož Jenda Válek je velký skaut, tak již několik let ples se skauty pořádáme, konkrétně přes ně děláme účetnictví, jinak veškeré břímě plesu leží na našem spolku.

Pokaždé si vaše společenství připraví krásné předtančení. Jak dlouho trvá všechno nacvičit? Kdo se stará o choreografii?

Nemohu tomu věřit, že každý rok má o to zájem více a více lidí a hlavně nechápu Lucku Langovou, která vše vymýšlí, že jí stále napadají taková originální a zajímavá předtančení. Letos nás bylo neuvěřitelných 16 párů, jestli dobře počítám 32 lidí ;). (Bohužel některé pozdě přihlášené musela letos Lucka i odmítnout...)

Lucka většinou již v květnu, červnu(!) dá pokyn k přihlašování a přes léto už začínáme trénovat. V létě je většinou soustředění i několik dní a potom se scházíme přibližně každý měsíc alespoň na jeden den, nebo alespoň na část dne. Dá to opravdu moře práce a

hlavně času a na parketě jsme potom jenom sotva deset minut ;(;). Ale je to pro nás veliká radost, že máme dar pohybu a tance a že se můžeme zapojit zase v nějaké další zajímavé aktivitě. (Dokonce jsme s naším předtančením „Pomáda“ z roku 2005 vystupovali i na různých akcích např. na SpringFestu (2008), na Diecézním plese litoměřické diecéze v dalekých Teplicích (též 2008) nebo na plese KDU-ČSL až v Hlinsku! (2009))

Je bohuľibým počinem, že výtěžek plesu věnujete pokaždé na nějakou dobrou věc. Letos šly peníze na rekonstrukci jilemnické skautské klubovny. Jaké projekty a organizace jste podpořili v minulých ročnících?

Již téměř od počátku podporujeme každoročně Papežská misijní díla, misie a i letos šla část výtěžku na misie. V minulém a předminulém roce jsem také část výtěžku poslali do Chotěboře do Občanského sdružení Benediktus, které se stará o postižené (www.benediktus.org). Chotěboř byla předchozí farnost otce Františka Mráze. Na začátku, když se našeho plesu účastnili především našinci, tak jsme také část peněz směřovali na aparaturu naší spolkapely a také mnozí z nás dostali malý příspěvek na cestu na Celosvětové setkání se Svatým otcem do německého Kolína nad Rýnem.

Jde vidět, že ples Vavřineček se stává čím dál známějším, o čemž svědčí i spousta návštěvníků zblízka i zdaleka. Co děláte pro propagaci?

Plakáty, internet, ale nejlepší je osobní pozvání ;)! A jelikož máme známé z různých akcí po celé republice, tak přijedou přátelé i z daleka (Praha, Dobruška, Hradec Králové, apod.) Mnozí lidé to berou jako každoroční tradici, takže už s naším plosem počítají a za to jsme moc rádi.

Můžeš nám prozradit, jaké jsou průměrné náklady na uspořádání jednoho takového plesu a jaký je čistý zisk?

Průměrné náklady jsou 38-45.000 Kč a čistý výtěžek je 10-20.000 Kč, který dáváme tedy letos na misie a na rekonstrukci jilemnické skautské klubovny.

I letos taneční parket doslova praskal ve švech. Jaká je tendence vývoje počtu účastníků? Kolik jich bylo teď? Neuvažujete, že by se časem ples Vavřineček pořádal např. v Semilech, kde je mnohem větší taneční sál?

Omlouvám předem svou paměť... Jsou to těžké otázky, Miloši ;)! V roce 2004 bylo myslím kolem 200 lidí, o rok později již o 100 více a letos nás bylo kolem 400! V roce 2008 jsem asi udělali největší propagaci a myslím, že bylo kolem 450 lidí.

O tom, že by ples byl jinde kvůli tanečnímu prostoru, jsme uvažovali, ale ztratilo by to tu podstatu, že jsme ho začali pořádat pro naše farnosti v našem vikariátu a i z organizačního hlediska by to bylo pro nás náročnější. Celý den v sobotu jsme ve Společenském domě – navážíme tombolu, děláme výzdobu, připravujeme stoly apod. a když něco zapomeneme, máme to domů blíž než ze Semil nebo třeba až z hradeckého Aldisu ;). Když jsem se na to letos ptal jedné paní ze Studence, tak říkala, že do Semil by už asi nejeli. (Navíc v Semilech nemají snad všemi oblíbený balkón!!!)

Kdo letos přišel přesně na 19.30, tak si myslím mohl pěkně zatancovat, protože mnozí chodí pozdě. A po 23. hodině se mi zdál parket už také volnější. Navíc celý Společenský večer slouží i k setkání lidí, popovídání s přáteli, povzbuzení z tolika věřících na tak malém prostoru ;) apod.

Události ve vikariátu

Letos jste si jako motto zvolili „Své kroky rozezpívej“. Proč právě toto a jak vás to napadlo?

Snažíme se každý rok zvolit nějaké úderné motto, které se často vztahuje k tématu předtančení, někdy na něj naváže i kněz v úvodním slově. Chceme, aby ho lidé měli před očima a aby je nějak povzbudilo, aby si odnesli nejen zábavu, ale i něco hlubšího... Aby náš ples byl s něčím spojený. I výzdoba je často v tomto duchu. Letos jste například mohli najít kroky – stopy po celém společenském domě ;)!

V roce 2005 jsme měli motto „Raduj se“, o rok později „Tvořme společenství“, 2007 „Slunce ať svítí kde jsi ty!“, před dvěma lety jsme měli dlouhé předtančení, kde jsme proces- tovali celou

zeměkouli a proto bylo motto: „Společně prozáříme svět“. Minulý rok jsem měli předtančení na téma Piráti z Kari- biku a tak

dlouho jsme přemýšleli jak piráty „oduchovnit“, až nás napadl krásný citát z Bible: „Na hlubinu zajed“ ;)!

Chceš něco na závěr vzkázat našim čtenářům?

Jsem rád, že nejen na plese se sejdeme z různých částí našeho vika- riátu a jsme

jako jedna rodina. Je to moc krásné a je to jedna z věcí, kterou nám Církev nabízí a za kterou jsem moc vděčný. Ať přijdeme kamkoliv a za- jdeme tam do kostela, tak v každém kostele by- chom měli najít společenství lidí, kteří stejně smýšlejí, kteří nás přijmou a mají rádi...

Přeji nám, ať dokážeme přijímat jeden druhého a ať umíme přijímat i nově pří- chozí, oslovovat je a ať jim dokážeme vytvořit pěknou atmosféru jedné rodiny dětí Božích. Ať Boží láska do nás vylitá prostupuje naše setkání s druhými! Těším se na setkání s každým z vás!

Velmi Ti děkuji za rozhovor a přeji Tobě i ce- lému Vavřínečku hodně Božího požehnání a čím dál vydařenější plesy.

Miloš Holubec

Postřehy čtenářů

Adopce na dálku

Žila-byla jedna babička v domově důchodců. Měla svoje děti, vnoučata i pravnoučata, bolístky i radůstky. I jednoho dne se zadívala do tmavých očí malého chlapce na fotografii a začetla se: Antony je indický chlapec z chudé rodiny, který díky naší finanční podpoře může chodit do školy. Je za to vděčný a modlí se za nás. Babička přibrala Antonyho do svého srdce a rozhodla se,

že mu každý měsíc odloží padesátikorunu ze svého důchodu. A tak se stalo měsíc co měsíc po celý rok a v prosinci přidala do sbírky celých 600 korun. A také díky ní může Antony dál cho- dit do školy a jeho rodiče žijí v naději, že jednou uživí sebe i svoji rodinu.

(pd)

Páteční čaj o sedmé, aneb setkání s novoknězem páterem Štefanem Brindou

Dne 12.2. jsme po mši svaté, kterou společně sloužili P. Václav, P. Ivo i náš host P. Štefan Brinda, odešli na faru, kde se naše setkání s novoknězem P. Brindou uskutečnilo.

Uvařili jsme čaj na zahřátí, paní učitelka Šírová přinesla buchtu a povídání začalo.

Protože jsme my ženy byly v přesile a jsme zvědavé, dověděli jsme se spoustu věcí, o které bych se s vámi všemi, kteří jste nemohli nebo nechtěli přijít, ráda podělila.

Náš host novokněz P. Štefan Brinda pochází ze Slovenska. Je mu 30 let, má 4 sourozence a jeho rodinou vesnicí jsou Sečovce.

Před 10 lety se vydal do světa, tedy do Čech za prací. Bydlel na Kladně, později v Lidicích a pracoval jako pokrývač střech. A jak to souvisí s jeho nynějším povoláním? Jen vydržte, hned vám to povím.

Jednou také opravovali střechu kostela v nedalekém Buštěhradě a po práci si povídali s místním panem farářem. Slovo dalo slovo a on začal chodit na nedělní mše svaté z Lidic, kde, jak říká, byl jediný oficiální věřící, do Buštěhradu, kde se scházelo kolem deseti lidí. A tam to vše začalo.

Pan farář poznal, že je člověk zvědavý a hledající a po domluvě ho přihlásil na pohovor do hradecké diecéze, která jej doporučila do kněžského semináře, kde nastoupil 19. 9. 2002.

Náš host to komentoval takto: „15. 9. jsem měl poslední rande v Praze, 17. 9. jsem se v Lidicích zabalil a 19. 9. jsem nastoupil do semináře.“ Nejprve v Olomouci a později v Praze. Dozvěděli jsme se, že se rád učil skoro všechny předměty. Jeho koníčkem i nadáním jsou jazyky. Kolik jich ovládá, to netuším, ale vím, že krom svého rodného jazyka a češtiny, kterou mluví opravdu dobře, se domluví rusky, německy, španělsky, francouzsky, polsky a velice ho baví biblická řečtina, ve které si rád čte Písmo Svaté a přemýšlí o něm. Také nám velice hezky vyprávěl o své pouti po Španělsku, ke hrobu sv. Jakuba v městě Santiago de Compostela, kterou uskutečnil o svých posledních prázdninách v létě roku 2008. Dozvěděli jsme se, že za možnost uskutečnit tuto pouť se modlil v průběhu celého studia.

A když přišel čas, s pomocí Boží sehnal a dostal vše, co k cestě potřeboval. Důvody cesty, jak sám říká, byly dva. Jednak poznat sám sebe a také dozvědět se něco více o své životní cestě, kterou mu Pán Bůh určil. Pouť začal v Madridu v kostele sv. Jakuba, kde mimo jiné uviděl sochu našeho sv. Jana Nepomuckého. Pěšky ušel sám 700km za 22dní.

Velice mne zaujala jeho osobní zkušenost, kdy vše zcela vložil do rukou Božích a s důvěrou se nechal vést. Když mu bylo nejhůř, vždy mu Bůh poslal člověka spolupoutníka či událost, kdy si mohl popovídat nebo odpočinout u místních lidí. Také nás však upozornil, že v rozjímání několikrát zabloudil a sešel z cesty. Řekl, že i když víme, že nás Pánbůh provází, je nutné myslet na cestu, kterou jdeme. Dozvěděli jsme se, že měl veliké štěstí a když po 22 dnech doputoval ke svému cíli, mohl spolusloužit mši sv. v katedrále sv. Jakuba. Ba, co více, mohl se dotknout relikviáře, kde jsou uloženy ostatky tohoto světce.

Také nám pověděl o svém vztahu k Panně Marii a připomněl, že nejlépe, jak člověk může poznat Ježíše Krista, je skrze Pannu Marii, jeho matku. Kdo lépe z lidí by měl znát pána Ježíše, nežli jeho matka? Matka nás všech, křesťanů i celé církve.

Páter Štefan Brinda byl vysvěcen na kněze 19. 9. 2010 a nastoupil místo kaplana v České Třebové, kde jinde, než v kostele sv. Jakuba. Jeho životním heslem je *Nolite timere* - česky „NEBOJTE SE!“ V Bibli je prý najdeme asi 400x.

Co říct závěrem? Jsem moc ráda, že jsem se tohoto setkání mohla účastnit a myslím, že nejsem sama. Byl to velice příjemný večer, zasmáli jsme se a dověděli zas něco nového. Panu P. Brindovi bych za nás za všechny chtěla popřát, ať ho na jeho kněžské cestě pán Ježíš provází, vyučuje a dává se mu poznat. Ať toto povolání, které je podle mne jedno z nejhezčích i nejtěžších, ho naplňuje a těší celý život.

Renata Fáborská, Poniklá

Na evangelické faře v Jilemnici

Dobrý den, zdravíme čtenáře farního časopisu. Redakce časopisu nás požádala, abychom představili sebe, naši rodinu a farnosti, které spravujeme. A tak vás zveme ke krátkému nahlédnutí.

Jmenujeme se Martin, Gabriela, Klára, Barbora a Dan Horákoví.

Martin: Jsem farářem evangelického sboru v Jilemnici. Po vysoké škole jsem pracoval několik let jako programátor, krátce jako tlumočnick mezinárodní misijní organizace. Teprve později mi bylo dáno rozhodnout se pro službu duchovního. Vystudoval jsem teologickou fakultu a – už společně s Gabrielou – jsme nastoupili jako vikáři (náměstci faráře) v Brně. Po roce jsme rádi přijali pozvání z Jilemnice a Křížlic, byli zde zvoleni za správce sborů, a v roce 1998 jsme zde tak začali svou vlastní službu v církvi. Jinak mě těší teologie (zvláště biblistika) a hudba (varhany, saxofon, kytara).

Gabriela: Spravuji jako faráčka evangelický sbor v Křížlicích. Původně jsem chtěla studovat psychologii, ale nakonec jsem studovala kombinovaně teologii na evangelické fakultě a lékařskou psychologii a psychoterapii na první lékařské. Teoretické studium psychoterapie jsem si pak doplňovala ještě během mateřské dovolené. Těší mě hledat souvislosti mezi teologií a psychologií, pastorační a psychoterapií. A pak mě baví řemeslná práce, která má prakticky použitelný výsledek, třeba pletení košů, šití patchworků nebo malování hedvábných šátků.

Klárka: Chodím do 4. třídy, na náboženství, katechezi a flétnu a ráda čtu.

Barunka: Chodím do 2. třídy, na náboženství, gymnastiku, angličtinu, ráda kreslím.

Daník: Chodím do mateřské školy, rád si kreslím a rád si hraju s Cyrdou (to je kudrnatý bratránek z Budějovic).

Spravujeme sbory v Jilemnici a Křížlicích. Pokusíme se je ve stručnosti představit. V Jilemnici přichází na nedělní bohoslužby asi 25 účastníků. V týdně se pak na faře scházíme k pravidelným katechetickým setkáním. Velkou radost máme zvláště ze setkání nejmladší generace: vyučování náboženství pro mladší a starší děti, příprava ke konfirmaci (období biřmování), setkání skupiny mládeže. Obno-

vili jsme zkoušky flétnového souboru dětí. Spolu s vyučováním náboženství ve škole ve Víchové a v Horní Branné tak slyší evangelium kolem 30 dětí z obou sborů. O jarních a letních prázdninách pořádáme pobyty pro děti v bývalé škole v Křížlicích.

Na jilemnické faře se také scházíme k biblickým hodinám pro dospělé (v současnosti probíráme obtížná místa knihy Genesis). Podle domluvy se koná Kavárnička čili setkání seniorů, a dále katechetická skupina žen a skupina mužů. I při filmovém klubu na faře jde ale spíše o utváření společenství než o umění.

Všechna setkání chtějí být pomocí na cestě ke Kristu.

Těší nás také ekumenická spolupráce v Jilemnici: připravujeme a slavíme ekumenické bohoslužby, spolupracujeme na přípravě programů jilemnického klubu Betanie (besedy pro veřejnost s pozvanými křesťanskými osobnostmi), účastníme se práce místní Charity.

Křížlický sbor má malé, ale aktivní a živé jádro věřících. Na bohoslužby chodí mezi patnácti a dvaceti lidmi. První a třetí neděle jsou bohoslužby také v Rokytnici n. Jiz. v kapli „Na Berlíně“. V týdně se koná vyučování dětí na ZŠ ve Víchové n. Jizerou a další děti a konfirmandi z křížlického sboru se schází společně s jilemnickými na faře v Jilemnici. V Křížlicích se po rodinách setkávají maminky s dětmi a dvakrát do měsíce se koná biblická hodina ve Víchové n. J., také v domácím prostředí. Přibližně jednou měsíčně organizujeme v budově bývalé evangelické školy výtvarné dílny pro rodiny s dětmi. Ve „škole“ se setkávají také senioři, ale jen když počasí dovolí, tedy od jara do podzimu. Několikrát ročně pořádáme v kostele varhanní nebo jiný koncert a jednou ročně big-beatové bohoslužby. Na některých akcích spolupracujeme se Sdružením dobrovolných hasičů (Neděle pro rodinu, Dětský den, zimní sáňkování).

Máme radost ze spolupráce s bratrem farářem Ivo Kvapilem. Jsme vděční za jeho otevřenost a porozumění v osobních rozhovorech i při ekumenických setkáních. Věříme, že ze společných ekumenických akcí mají užitek věřící obou našich církví.

Gabriela a Martin Horákoví

Pár čísel...

volné pokračování statistiky z minulého čísla NŽ

Milí čtenáři našeho života, v minulém čísle jsme se mohli pozastavit u sčítání lidu v roce 2001. Rád bych na tento článek volně navázal a reagoval, byť pod vědomím blízkosti Božího trestu. Vždyť ustupuje-li duch, nastupují zákony. Ubývá-li činnosti, přibývá kalkulací a čísel.

Nejprve tedy začnu citátem z Božího slova Staré Smlouvy: Proti Izraeli povstal satan a podnítil Davida, aby sečetl Izraele. (1. Paralipomenon 21:1) David volal k Bohu: „Což jsem sčítání lidu nenařídil já sám? Já sám jsem zhřešil, já sám jsem se dopustil takového zla! (1. Paralipomenon 21:17)

Jak vyplývá z článku minulého čísla, věřících není málo, 1561 katolíků v našich farnostech je velký počet, ale je jen málo věřících, kteří nesou ovoce. Strom se pozná po ovoci. (Matouš 12:33)

Pohrajme si nyní s čísly a předpokládejme, že bychom opravdu žili podle Božího slova: Tehdy mu dal Abram desátek ze všeho. (Genesis 14:20) Každý desátek ze skotu a bravu, každý desátý kus, který při počítání prochází pod holí, bude svatý Hospodinu. (Leviticus 27:32) Nebo Tóbit: Dával jsem je kněžím, synům Áronovým, pro oltář. Desátky z obilí, vína, oleje, granátových jablek, fíků a jiných plodů jsem dával synům Léviho, konajícím službu v Jeruzalémě. Druhý desátek jsem prodával po šest let za stříbro a odcházel jsem a použil toho každoročně v Jeruzalémě. (Tóbijáš 1:7)

Kdyby každý věřící vydělával jen 10.000 Kč, a pokud deset procent (=desátek), jak říká Boží slovo, patří Hospodinu, pak 1561 katolíků má finanční sílu 1.561.000 Kč.

Kdyby každý věřící fyzicky odpracoval deset procent z roku, což dělá 36,5 dne, vypadaly by naše kostely, jejich okolí i život farnosti také podstatně jinak.

Pokud by každý věřící převzal za deset procent života své farnosti zodpovědnost, pak bychom například měli v Harrachově 2, Rokytnici 4, Jablonci 4, a Poniklé 2 kostelníky, a co teprve ostatní oblasti života!

V realitě dneška obecně platí: „Kolik peněz vydáš na zábavu a investuješ do svého těla, tolik vydej a investuj do své duše.“

A dále: Za co nepřevezmeš zodpovědnost, to ti nepřinese žádný užitek.

Kolik sloužíš světu, tolik služí i Hospodinu. Podle sčítání lidu provedeného v roce 2001 a podle tabulek ministerstva kultury, pod které spadají i církve a náboženské organizace, vychází počet věřících na jednoho kněze takto:

Srovnáme-li dostupné informace od otce Jiřího Šlégra - ředitele Papežských misijních děl v české republice, pak v Evropě vychází jeden kněz na 1.414, Asii na 2.329, Africe na 4.741 a Latinské Americe na 7.083 věřících.

Čísla hovoří, život se žije. Jedno je jasné:

- 1) Nejsme ani chudí ani slabí, ale ???
- 2) Evropa coby svěťadíl je na tom nejlíp.
- 3) Katoličtí kněží mají nejvíce věřících – tedy největší duchovní sílu ve státě.
- 4) Podle shora uvedených čísel si každý za sebe si může říct, nakolik je přínosem a nakolik zátěží farního společenství – se všemi důsledky - Po ovoci se poznají, ne podle řečí.
- 5) Není to o našem mluvení, ale o osobním rozhodnutí.
- 6) Budeme-li se řídit světem, tak dojdeme k finanční, fyzické i duchovní smrti.
- 7) Budeme-li se řídit Božím slovem, pak se budeme podobat stromu zasazenému u vodních proudů, který dává ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se mu zdaří. (Žalm 1)

Závěrem: Začínal jsem citátem z Božího Slova, rád bych jím i skončil.

Hospodin shlédł a pojala ho lítost nad Davidovým zlem. Řekl andělu, jenž šířil zkázu: „Dost! Již přestaň!“ Hospodinův anděl stál právě u humna Ornána Jebúsejského. (1. Paralipomenon 21:15)

Kéž pojme Hospodina lítost nad Božím lidem tohoto kraje i nade mnou a zastaví anděla zkázy.

Kéž právě já jsem ten, u kterého (nebo snad o kterého) se zastaví anděl zhouby.

Kéž mne i Boží lid tohoto kraje pojme lítost k Hospodinu a odvrátíme se od tohoto světa a přikloníme k Pánu

našemu, živému Bohu, svým myšlením, slovy i skutky.

(Ivo)

Název církve	Počet kněží	Počet věřících na jednoho kněze
Církev římskokatolická	2.975	923
Českobratrská církev evangelická	241	486
Církev československá husitská	395	251
Slezská církev evan. augsburského vyznání	94	148
Pravoslavná církev v českých zemích	170	134
Apoštolská církev	174	26
Církev bratrská	106	93
Církev řeckokatolická	40	188
Evangelická církev metodistická	46	57
Jednota bratrská	96	35
Luterská evangelická církev v Č. r.	11	455
Starokatolická církev v Č. r.	45	35
Federace židovských obcí v Č. r.	43	35
Náb. Společnost českých unitářů	4	60
Bratrská jednota baptistů	90	40

Farnost Libštát

Historie Libštátu je zahalena pověstmi, které nikde jinde nemají obdoby. Tak jen velice stručně první z nich: Tehdejší pán krajiny pořádal velký hon. Jeho syn se na noc své skupině ztratil a zabloudil. Asi tam, kde stojí dnešní kostel, objevil stavení, kde našel nocleh u hezké Leonory. Zde ztratil své srdce. Když to jeho otec zjistil, poslal syna do ciziny, aby na dívku zapomněl. Ta však těžce snášela odloučenost, onemocněla a zemřela. Když se mladý pán vrátil z ciziny a dozvěděl se, co se stalo, dal ze žalu na památku své lásky vystavět na místě, kde žila, kostel. Kostel byl zasvěcen sv. Jiří, protože mladík se jmenoval Jiří. A od německého názvu Liebe (láska) dostalo místo jméno Libštát.

Historie našeho kostela i farnosti je dost obsáhlá, takže jen pár zmínek: První písemná zmínka o našem kostele je v soupise plebání, který roku 1350 pořídil první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic, rádce Karla IV. Původní kostel byl menší a dřevěný. V nynější podobě pochází z let 1786-1789. Vydání na stavbu činila 4232 zlatých. Ke kostelu vede 52 kamenných schodů. Obraz sv. Jiří na hlavním oltáři zobrazuje patrona jako zteplého mladíka v rytířské zbroji probodávajícího lítou saň. Maloval ho Josef Vojtěch Hellich r. 1851. Na straně evangelijní je oltář Matky Boží s Ježíškem. Na straně epištolní oltář s obrazem sv. Václava a sv. Jana Nepomuckého. Pod kůrem je oltář se sochou Pána Ježíše, kterou daroval kostelu Bedřich Šimůnek. Křížová cesta je dílem malíře Šulce z Lázní Bělohrad. Zvon ulitý r. 1520 i se dvěma zvony mladšího původu byl během 1. světové války zabaven pro válečné účely. Nové zvony roku 1942 stihl stejný osud. Do roku 1901 jsme vedle fary měli i kaplanku, která byla rozebrána a přemístěna do Košťálova. Konečně, měli jsme i poustevníka.

Na faře u faráře Jana Bílého pobýval Jan Theobald Held, pozdější lékař, vlastenec a výborný hudebník, známá postava z díla Aloise Jiráska „F. L. Věk“. Druhou nejstarší knihovnu na Semilsku založil v Libštátě zdejší farář Václav Částka. „Na vzdělání ducha, ušlechtnění mysle a mravů i na zjemnění citů, aby i ve zdejší ctné osadě vznikla podobná společnost“, říká jeho citace.

Pro kulturní život v Libštátě bylo příznačné nadšené a obětavé pěstování hudby, jež přitáhlo výborné hudebníky z dalekého okolí. Hráli Smetanu, Dvořáka i jiné skladatele a nezapomínali na chrámovou hudbu. Farář Dostálek byl výborný čelista. Hudební večery se neobešly bez piva. Hospodský, který ho dodával, říkal: „Tenhle Kumburák je o dva stupně slabší než Voleška, tímhle se mládenci neopijete.“

Za faráře Dohnálka jedni místní manželé nechali syna pokřtít a zapsat do matriky jako děvče jménem Anna. To proto, aby se vyhnul vojenskému odvodu. Dítě oblékali jako děvče, dokonce měl šest let nápadníka.

Na konci 19. stol. se jednou týdně scházela sestra pana faráře s paní řidící z Libštátu a s paní řidící z Košťálova na tehdy obvyklé kávové dýchánky. Vyprovázely se vzájemně tak dlouho ze vsi do vsi, až jim mladý bohoslovec Mikeš rozestavěl na náměstí kolem sochy Panny Marie židle.

V současnosti se naší farnosti skvěle daří. Za zmínku stojí biřmování z roku 2008, které zde bylo po 61 letech. Počty našich farníků se liší dle ročního období, jakoby spolu s ptactvem na zimu cestovali na jih. Z letních až 120 lidí slavicích mši svatou se jich v zimě pravidelně schází průměrně 70. Na dálku jsme adoptovali chlapce jménem Josef, který se chce stát knězem a aktivní farníci (hlavně farnice) pletou obvazy pro misie. Libštátský katecheta se nebojí učit pomocí aktivního zapojení žáků, čímž jím umožňuje lépe pochopit látku. Např. Mojžíše pouštěli po řece Olešce, Josefa spouštěli do studny atd. Kromě hodin náboženství místní mládež navštěvuje spolčo Vavříneček. Spolupracujeme s Lomnickým chrámovým sborem nebo se stmelujeme setkáními na faře třeba u opékání jehněte.

Maturovi, Libštát

Zed' nářků

Je mi líto, že v kostelích máme při bohoslužbách v lavicích tolik dětí a mládeže, ale ministrantů u oltáře tak málo. PS: Kdo nechce sloužit, nechť také žádnou službu nevyžaduje. To platí i o dospělých.

Nerozumím těm z nás, kteří neslaví svátost smíření a nepřijímají při Bohoslužbách Tělo Kristovo. Představa, že jsem na svatbě či slavnosti a nezasednu ke společnému stolu a společnému jídlu je divná, ba nelidská. Bůh, jak z Jeho Slova víme, naše nelidskosti unese, to spíš ti, kteří se takto chovají, na své nelidské chování zacházejí – škoda, ale mají, co si zvolili.

(Ivo)

Mrzí mě, jakým způsobem se náš pan farář Kvapil chová ke starožitnostem v našich kostelech. Jen za Poniklou uvedu nepříliš uvážlivý úklid místnosti za varhanami. Spousta věcí se zničila či rozdala. Za největší ztrátu považuji spálení vyřezávané dekorace k Božím hrobům, o níž dobře věděl i ředitel jilemnického Muzea pan PhDr. Jan Luštinec. Když jsem mu to vyprávěl, velmi ho to rozesmutnilo a pravil, že není nic jednoduššího, než takové věci zapůjčit, darovat či prodat muzeu, jež se o ně dobře postará. Co je zničeno, to už nikdo k životu nevrátí.

Taktéž mě trápí, že pan farář spousta věcí „daroval“ do soukromého muzea Krkonošských řemesel v Poniklé, aniž by uzavřel jakoukoli smlouvu o dlouhodobé zápůjčce. Takže paní majitelka muzea teď říká, že věci jsou její a že je vlastně zachránila, neboť pan farář je chtěl spálit.

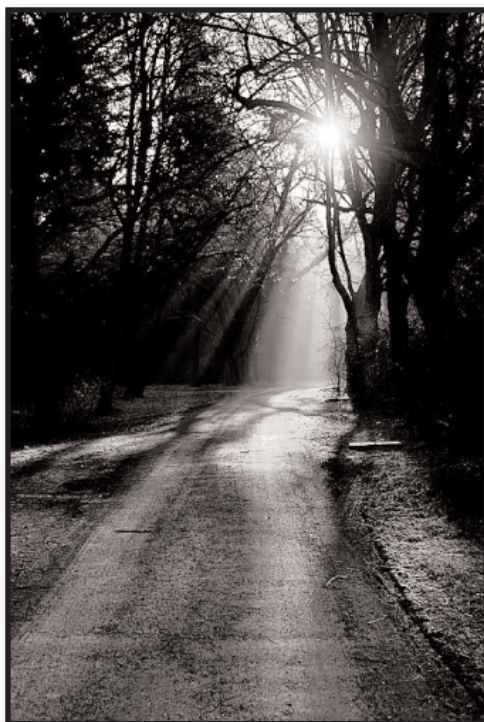
Nechci panu faráři vnucovat vřelý vztah k předmětům, jež vytvořily ruce našich předků a na něž naši farníci kdysi pořádali sbírky. Berte jen prosím ohled na lidi, jimž není osud těchto předmětů lhostejný a kteří v nich nevidí jen kus „starého krámu“, ale i vypovídající hodnotu a uměleckou cenu.

(Miloš Holubec)

Paprsek z věčnosti - vděčnosti

Děkuji Milošovi a Vítovi Holubcovým za milé přání k Vánocům, za koledu, kterou zazpívali a za dárek. Chtěla bych poděkovat i našemu panu faráři, Faně a Václavu Hladíkovým a Zdeně a Janovi Jonovým za ochotu, se kterou mě berou do svých aut. Bez nich bych se už do kostela nedostala. Srdečný dík! Kéž vám to Pán Bůh oplatí.

F. Spěváčková s dcerou, Poniklá

Chtěl bych ze srdce poděkovat všem, kteří nám do Našeho života přispívají, je to milé a povzbuzující pro všechny čtenáře a pro redakční tým zvláště. Přidejte se i ostatní – prosím.

Děkuji paní Heleně Novotné za denní otevírání a zavírání kostela v Jablonečku a Věrci Hájkové za téměř celozimní odklizení sněhu před kostelem i před farou.

Vážím si těch z nás, kteří nevidí církev, farnost, farní i ekonomickou radu, varhaníky, zpěváky, kostelníky a faráře tak krásné a dokonalé, jak by si je přáli mít, a přesto se od nich neodvracejí, ale tím více pro ně žijí, společně s nimi pracují a za ně se modlí.

(Ivo)

Myslím si, že poděkování patří i všem lidem z Poniklé, kteří se střídali při pravidelném odklizení sněhu z obou přístupových cest ke kostelu a na kůr (a že ho letos nebylo málo).

(eh)

Markéta Nosková

Jablonec n/Jiz - Praha

Mohla byste nám představit svůj dosavadní život? Co jste vystudovala a kde pracujete?

Po ukončení základní školy jsem vystudovala střední školu s ekonomickým zaměřením, ale mé další studium se tomuto oboru zcela vyhnulo. Má představa, že budu studovat bankovníctví či cestovní ruch, se změnila v obor pedagogický. Krásné tři roky jsem strávila na VOŠ pedagogické ve Sv. Janu p. Skalou, kde jsem získávala vhled nejen do různých směrů pedagogiky, ale také do základů teologie, filosofie a především jsem nabyla praktických zkušeností během povinných praxí v různých školských zařízeních.

Po absolutoriu jsem začala vyučovat na Základní škole v Praze a zároveň studovat na PedF v Praze obor sbormistrovství chrámové hudby. Na základní škole jsem dodnes jako třídní učitelka a kromě toho se věnuji právě hudební výchově, kurzům Hv a sborovému zpívání.

Ve farnosti působíte jako varhanice. Jak dlouho již hrajete? Jak jste se k varhanní hudbě dostala?

Na varhany hraji asi už 15 let. Pravidelně trénovat a blíže se s nimi seznamovat jsem začínala s tehdejší paní učitelkou Nedomlelovou ze ZUŠ jako pokračování výukového cyklu na klavír. Opomenout nemůžu ani pana J. Novotného, který byl dlouholetým jabloneckým varhaníkem a regenschorim. Od svého dětství jsem jej slýchávala hrát a zpívat při mši sv. a s ním jsem také zažila první liturgickou hudbu v praxi. Protože hudba byla a je mým koníčkem, ráda jsem se zapojovala i do chrámového sboru a vždy se něco nového přiučila. Především tam byla také touha chválit Hospodina a být trochu prospěšná ve farnosti. Po nějakém čase jsem měla možnost na-

vštěvovat varhanické kurzy, potkat se s profesionálními varhaníky a také studovat obor s chrámovou hudbou spojený.

Co pro Vás znamená Jablonec nad Jizerou? Považujete ho ještě stále za svůj domov?

Jablonec nad Jizerou je moje rodina, a to myslím i v širším slova smyslu. Ještě více si to uvědomuji s trochu nadhledu, když jsem delší dobu jinde. Rodina, to jsou samozřejmě moji nejbližší a v tomto případě i celé město. Není nijak velké, proto se skoro většina lidí zná, nějakým způsobem se vzájemně ovlivňuje nebo alespoň připravuje nezapomenutelné zážitky a vzpomínky. Jsou to také místa, kudy jsem chodila, kde jsem něco prožila a kde mi i konkrétní budovy něco připomínají. Mám pocit, že někde tam je i kousek mě samotné. I když pod slovem domov bývá nejčastěji napsáno místo, kde právě žijeme, líbí se mi i tato věta z jedné slohové práce žáka ZŠ: „Domov je tam, kde vím, že za rohem je schod...“

Jakou máte nejkrásnější vzpomínku ze svého dětství?

Těch mám pěknou hromadu a nedají se všechny vyjádřit slovy. Ráda vzpomínám na společné rodinné výlety, zájezdy a poutě, návštěvy, oslavy narozenin, hraní i zpívání. Jak jsme si třeba se sestrou hrály – mě bavilo být chvíli paní doktorkou, pak prodavačkou, pak paní poštmištrovou - ale všude bylo jistě znát, že jsem nejstarší a že i trochu musí být podle mě. ☺

Krásné bylo (dodnes to patří i mezi naše vtípky), když se nám narodila nejmladší sestřička a měl to být bratříček. Ještě před jejím narozením jsme ji oslovovali chlapeckým jménem. Myslím, že nám to „naše nejmenší“ už dávno prominula. ☺

Co nebo kdo měl největší vliv na Vaši víru? A naopak ohrozilo ji něco natolik, že jste se ocitla ve vážné duchovní krizi?

V mém případě měla největší vliv na moji víru zcela určitě rodina. Jsem vděčná za to, že jsem vyrůstala v křesťanské rodině, kde žít s Bohem a v duchu křesťanských zásad bylo na prvním místě. Uvědomuji si, že je to obrovský dar mít za sebou lidi, kteří také svým životem a přístupem tyto hodnoty předávali dál a že skoro celé přibuzenstvo má v tomto smyslu hodně společného. V každé situaci se může hovořit naplno o Kristu, víře, modlitbě, životě v křesťanském společenství... Sama si ještě trochu pamatuji posměch a nerespektování náboženství. Víím, jak je to těžké. Dále mě určitě ovlivnila i možnost studovat na škole, kde křesťanské hodnoty byly stavěny i nad rámec běžné výuky. Pamatuji si slova jednoho kněze, jak je důležité, abychom si hledali křesťanské přátele...

Jako z dítěte vyroste dospělý člověk, tak i z dětské víry musí vyrůst víra „dospělá“. I já prožívala a stále prožívám určité obrácení a změnu pohledu, která není nikdy nijak konkrétní nebo zcela jasná. Krizí bych mohla třeba nazvat to, že někdo má jasno dříve, někdo později a někdo ještě vůbec. To si ale myslím není u nikoho stejné. Chci žít ve světle Ducha sv. a s nadějí v Boží pomoc růst a hledat stále dál.

Co počítáte mezi své největší záliby?

Moje koníčky - to je název nedávného referátu mých žáků (opět něco z mé práce), který měli vypracovat a případně přeložit do cizího jazyka. Já to udělám stručně česky. Moje koníčky, záliby se docela hodně pojí i s mým zaměstnáním. Je to samozřejmě hudba, zpěv a také tanec. Dále třeba film, divadlo, cestování nebo fotografování.

Je nějaká činnost, kterou vyloženě nemůžete?

Nejsem vůbec ranní ptáče..., ale vstávat brzy ráno bohužel často musím. Doufám, že někdy dál doskáču...

Co na našich farnostech oceňujete a v čem vidíte jejich nedostatky?

Oceňuji, že žijí. I když to není vůbec lehké. Jsem moc ráda, když se uskuteční nějaké společné akce, kde jdeme za jedním cílem. Nedostatky ovšem vidím právě také ve spolupráci a v tom, že se farnosti neschází a nevedou tak společnou nit pro lepší a lepší komunikaci. Pak je totiž pravdou, že dochází k stále nižší účasti na duchovních a jakýchkoliv dalších aktivitách.

Máte nějaké plány do budoucna? Kam chcete směřovat svůj život?

Opět použiji slova jiných. Jeden duchovní kdesi napsal: „...zastávám tradiční hodnoty a moderní přístup“. To se mi moc líbí. Takže bych chtěla i já v tomto smyslu a s nadějí, láskou i vírou v Boží pomoc a milost (i když se to jeví jako zbožná fráze, ale je strašně důležitá) směřovat svůj život, ať budu kdekoliv.

A obvyklá závěrečná otázka. Můžete se s našimi čtenáři podělit o svůj oblíbený citát či myšlenku?

Ke všem myšlenkám i citátům, které jsem už v rámci odpovědí použila, přidám snad jen toto: „Březen, za kamna vlezem, duben, ještě tam budem.“ ☺

Přeji všem nám dobrý náš život a hodně tepla (nejen v kamnech)...

Děkuji Vám za rozhovor a za všechny farníky Vám do života přeji hodně radosti, zdraví a hlavně - Božího požehnání.

Miloš Holubec

Luštěnka

Sťastným nebo nešťastným nejsi kvůli tomu, co máš nebo kdo jsi, kde jsi nebo co děláš, ale kvůli tomu ...

Vyluštěte si dokončení citátu od D. Carnegie v sudoku.

Návod k luštění: Do každého řádku, sloupce i čtverce doplňte 9 různých znaků. Na rozdíl od klasického sudoku zde nejsou čísla, ale písmena a to: C, I, L, M, O, S, T, Y + mezera (zde označená pomlčkou -). Tajenku se nachází v šedých polích, čtených po řádcích bez diakritiky.

(Anm)

	I		Y					
O						C		
C	-							L
		O	S	C	M			I
I				T				S
T			I	Y	L	O		
L							C	O
		M						T
					I		M	

Vtipy

Babička s dědečkem vypráví vnučce o životě Ježíše Krista. Tu se ve vyprávění dostanou až k okamžiku, kdy vstal z mrtvých a ukázal se ženám. „A proč ženám?“, ptá se vnučka. „Aby se to co nejrychleji rozneslo“, odpověděl dědeček.

„Tati, Pán Bůh je nemocný?“, ptá se holčička tatínka. „Ale kdepak, jak jsi na to přišla?“

„No, na nástěnce bylo napsáno, že si k sobě Bůh povolal pana doktora Kadrnošku.“

Ptá se Eva Adama: „Adame, miluješ mě?“

„Jasně, že jo“, odpoví Adam, „koho jiného?!“

Citáty

„Čím promyšleněji lidé jednají, tím účinněji je může postihnout náhoda.“

(Fridrich Diirenhatt)

„Žít v pokoji, to je záležitost lásky. Ale položit základ k pokoji, to je úkol moudrosti, která všechno pořádá.

K moudrosti pak připravuje pokora.“

(Sv. Tomáš Akvinský)

Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytнице nad Jizerou. Náklad činí 130 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktor: Miloš Holubec; E-mail: MilosHolubec@seznam.cz; tel.: 604 979 289

Grafická úprava a tisk: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@seznam.cz; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 31. 5. 2010